

TORONYIRÁNY

XIV. 50.

2020. december 13.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESETŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Advent 3. vasárnapja

December 14. Keresztes Szent János, áldozópap és egyháztanító

Az Ószövetségből kiolvashatjuk, hogyan lett Isten élmény a hívő számára. Az Istennel fennálló kapcsolat első terméke az, hogy az ember az ő képe, azaz tükröződik benne személyisége, hatalma, értelme, akarata. Mivel az ember kép, azért Istenhez tartozik és a kettőnek van mondanivalója egymás számára. Kapcsolatuk párbeszédesebb forma. Az ember természetesen csak saját anyagvilágából kiindulva beszélhet Istennel és Istenről, hiszen a szellemi világot nem fogja fel érzékeivel. Ebből adódik a Szentírásnak az az előadásmódja, hogy Isten az emberhez hasonló sajátosságokat kap: szeme, füle, szája, keze van; lát, hall, beszél, jár, haragszik vagy megbocsát. Ugyanakkor fennáll a tilalom, hogy Istent nem szabad ábrázolni, mert ő egészen más, mint az ember. Antropomorf kifejezések nemcsak egy kezdetleges vallási kultúra megnyilatkozásai, hanem megvan a szerepük az egész üdvrendben. A kinyilatkoztatás végső fázisa az lesz, amikor Jézus Krisztusban az Ige emberré lesz, s mindenben hasonlónak válik hozzánk, kivéve a bűnt. Itt teljesebb az, amit az antropomorfizmusok megsejtettek: Isten emberi szemmel is lát, emberi füllel hall, emberi szívvel érez. Isten már a régi képekkel is kifejezte, hogy bármennyire is fölötté áll a világnak, nem idegenkedik tőlünk, köztünk marad és megéri vívódásainkat.

Gál Ferenc

A szentmise olvasmányai

- 1. Iz 61,1-2a. 10-11** Az Isten nevében és erejében érkező Messiás hoz majd igazi szabadságot, igazságot és örömet, és biztosítja a szeretet végső győzelmét.
- 2. 1Tessz 5,16-24** Az apostol derűre és hálára buzdítja a Krisztusban hívőket, akik már élvezik a megváltás gyümölcseit.
- 3. Jn 1,6-8. 19-28** Keresztelő János Istentől kapott küldetése tudatában, de végtelen alázattal készíti fel a hozzá forduló tömegeket a Megváltó méltó fogadására.

Az Előfutár

Az apostoli katekézis először csak azokkal az eseményekkel foglalkozott, amelyek „János keresztségétől Jézus mennybevétele napjáig” lejártszódtak (ApCsel 1,22). Júdás helyére olyan apostolt választanak, aki szemtanúja volt ezeknek az eseményeknek. Keresztelő János személye és működése tehát nem volt közömbös a keresztény tanítás szempontjából. Kettős szerepe bontakozik ki előttünk: az előkészítés és tanúságtétel. A szinoptikusok inkább az előkészítést hangoztatják. Főleg azt, hogy János a farizeusok betűhöz kötött vallásosságától visszatér a próféták szelleméhez, a bűnbánathoz és a jótettek, illetőleg az erények fontosságához. A negyedik evangélium emellett Keresztelő János tanúskodását emeli ki. Így akarja érzékeltetni, hogy az Ószövetség bevezetés volt Krisztus eljövételéhez, és hogy az Újszövetség mint befejezés fölötté áll a réginek. Már Máté is idézi János kijelentését, hogy inkább ő szorulna rá Krisztus keresztségére. Márk pedig szembeállítja a vízzel való keresztelést és a Szentlélekkel való keresztelést. A negyedik evangélium János tanúskodását azzal kezdi, hogy benne az igazi ószövetségi remény szólal meg, nem az a politikai messiás-várás, amely a kortársakat eltöltötte. A nép vezetői Jánossal szemben is tartózkodók voltak, s ez a lelkiület volt az oka annak, hogy Krisztus evangéliumát sem fogadták el. Hiányzott belőlük a bűntudat, az alázat és a szeretet.

Egyébként a tanúskodás kölcsönös és személyes. János tudta, hogy csak annak az újtát készíti elő, aki utána jön és nagyobb, mint ő (Jn 1,26-27). Jézus is úgy tekinti őt, mint előfutár, akiben

teljesedett Malakiás (3,1) jövendölése (Mt 11,10). De a szembeállítás és az összehasonlítás sehol sem mesterkél. János a próféták szövegeit alkalmazza Jézusra, de a valóság több, mint amit ezek mondanak. A teljes összehasonlítást a keresztes jelenete adja. Jézus a szeretett Fiú, akiben az Atyának kedve telik, s akire a Lélek teljessége száll le, ahogy Izajás próféta jövendölte. Az Ószövetség alapján János a teofánia ellenére sem érthette meg Jézus módszerét. Ezen nem csodálkozhatunk, ha arra gondolunk, hogy Jézus élete az örök fiúság történeti kibontakozása. A próféták szövegei alapján azt is lehetett várni, hogy az isteni dicsőség és hatalom egyszerre mutatkozik meg rajta, nem pedig a halál és a feltámadás közbejöttével. Ezért János is töpreng mint Nikodémus és sokan mások: Te vagy-e az Eljövendő? Jézus válaszként hivatkozik Izajás szövegére: A vakok látnak, sánták járnak, leprások megtisztulnak, süketek hallanak, holtak feltámadnak és a szegények hirdetik az evangéliumot (Mt 11,5). De mindjárt hozzáfűzi, hogy boldog az, aki nem botránkozik benne. Ezt a gondolatot Pál apostol később kifejti, amikor kiüresítésről és a kereszt botránjáról beszél. Krisztus újdonságában volt valami, ami miatt a zsidók botránkoztak, s amit a pogányok ostobaságnak tartottak. Izajás jövendölése a karizmatikus hatalmat teszi az első helyre. Akinek ilyen ereje van, miért nem használja fel egészen, miért nem alázza meg ellenségeit? Miért leli örömét abban, hogy a szegényeknek hirdeti az evangéliumot? Lehet-e ezzel a módszerrel új történelmet csinálni? János tehát meglátta az igazi problémát, amely Krisztus megváltói alakját kísérte, szenvedett is miatta, de volt annyi hite, hogy nem botránkozott, hanem ott keresett választ, ahonnan kaphatott. Ezért küldte követeit Jézushoz. Jézus ezért mondja, hogy ő az Ószövetség legnagyobb egyénisége. Viszont az újszövetségi hit már azzal indul el, hogy Isten látszólagos balgaságát bölcsességnek tartjuk, látszólagos gyengeségét pedig erőnek tekintjük. Az Isten országát ilyen hívők fogják képviselni, s ebből a szempontból ők nagyobbak Jánosnál (Mt 11,11). Megértik, hogy Jézus csodái, gyógyításai csak előképei és biztosítékai annak a végleges állapotnak, ahol már nem lesz vakság, sükettség, nyomor és tudatlanság. Ezt az állapotot azonban Krisztus engesztelő szenvedése szerezte meg. Az Előfutár gyermekkorával csak Lukács foglalkozik. Úgy látszik, teljesen zsidó feljegyzések alapján. A szöveg egészen ószövetségi stílust mutat. Még Zakariás énekén sem látjuk, hogy keresztény kéz simított volna rajta. Az egész történetnek (Lk 1,5-25; 57-80) az a tartalma, hogy Isten irgalma tetőfokra hágott, elküldte az Előfutárt, de arról nincs szó, hogy a Megváltó is itt lenne. A jövőt még csak a bűnbánat, a világosság és a béke fogalma jelzi. Nincs benne több, mint amennyit az igazi hívő az Ószövetség alapján megértett és várt. Viszont éppen ez igazolja az események történetiségét. Lukácsnak nem volt szüksége arra, hogy a források különleges összehangolásával igazolja Jézust. Az apostoli egyház már Jézus alakjából kiindulva magyarázta az Ó- és Újszövetség különbségét és egybecsengését.

Gál Ferenc

A nevelés öröme (9.)

Az ember nevelésének művészete

10. Az élet és a közösség felé nyitott család

Sok gyermek szenved a magánytól: elmerülnek a tárgyakban, játékokban, fogyasztási cikkekben, rájuk telepszene a televízió és a videojátékok képei, és hiányzik nekik a fejlődéshez szükséges párbeszéd.

Persze nehéz dolog a saját gyermekünkkel párbeszédet folytatni, sokkal könnyebb elvinni őt edzőterembe vagy táncolni, de ezek az elfoglaltságok csak elleplezik az odafigyelésre és a játékaikban való részvételre való hajlandóság hiányát.

A család annál inkább ki van téve a megbetegedés veszélyének, minél többet foglalkozik az anyagi dolgokkal, elhanyagolva az emberek közötti kapcsolatokat. Ugyanez a baj veszélyezteti az egész társadalmat, ha a bezárkózás (nyilvánvalóan) kényelmesebb útját választja, „törődünk a magunk dolgával, és mások oldják meg a maguk problémáit”. Ha rövidtávon ez az önmagunkba való bezárkózás is tűnik a legjobb megoldásnak a túléléshez, hosszabb távon ez a daganat kezdete, ami a halálhoz vezet. A család egészsége a nevelési képességéből, az életre való nyitottságából ered, ami együttműködést, szolidaritást, barátságot és meghittséget hoz létre. Az egyes személyeknél fontosabbak a család tagjai közt kialakuló kapcsolatok (milyen az anya-gyermek, apa-gyermek kapcsolat?). Egy apa a külvilág szemében lehet derék ember, kötelességtudó, kiváló dolgozó... de milyen férjnek tartja őt a felesége?

Milyen apának tartja a gyermeke? Egy család akkor egészséges, amikor a tagjai szabadnak érzik magukat, a kölcsönösség elve szerint élnek (ami érvényes valakire, az mindenkire érvényes, nincs különbségtétel a szülők és a gyermekek között, vagy a gyermekek között életkoruk szerint), elismerik és tiszteletben tartják a másikat.

Fontos, hogy minden családtag betöltsen a saját szerepét anélkül, hogy a feladatok összekeverednének (pl. a gyermek dolga, hogy gyermek legyen, nem pedig az apát kell helyettesítenie), és hogy mindenki megkapja a segítséget saját szerepének kibontakozásához (az apát tekintélyként kell elfogadni). A szerepet, vagyis a csoport által elismert, a státuszhoz kapcsolódó viselkedések összességét az ember csak így tudja megvalósítani tevékenysége során, köszönhetően a kölcsönös alkalmazkodásnak és a tevékeny részvételnek. Minél egységesebbek a család tagjai, annál tökéletesebb; a gyűlölet és az önzés viszont megosztja és felbomlasztja a családot.

Ha valaki túlságosan függő („Csak azt teszem, amit a férjem mond”), pusztán a funkcionális kapcsolatokra figyel, csak a kölcsönös előnyöket figyeli („hazahozza a fizetését”), megköveteli, hogy a többiek kiszolgálják, ez mind gyengíti a család egészségét. A betegség halálos fullánkja a leggyengébb ponton támadja meg, belőle lesz a bűnbak, minden rossz okozója („Ő tehet mindenről”). Ha ebben a helyzetben találjuk magunkat, ne essünk kétségbe, van rá orvosság. Elkötelezettséggel és akarral a konfliktusok megoldhatók, és a család meggyógyul. Ha a családok egészségesek, a társadalom is az: a családnak van társadalmi felelőssége. A család az élet edzőterme, a szolidaritás modellje, mert a nevelés elsődleges színtere, ahol mindenki azt érzi, hogy azért fogadják el, amilyen, és nem azért, amennyit termel; saját szerkezetén keresztül, ami lényegében az együttélésen alapszik, bizonyítja társadalmi irányultságát.

A családban minden közös, de nem a törvényi előírások vagy egy tekintély ereje folytán, hanem a szeretetből fakadó választás miatt. De ahogy az egyes ember, úgy a család is beleeshet a csoportos önzés hibájába, amikor a szolidaritást csak a legszűkebb családi körre terjeszti ki, és közömbös marad a társadalom iránt. Ezek a negatív jellemzők közömbösséghez, bezárkózáshoz, a társadalmi szerepvállalás visszautasításához vezetnek.

Az Egyház, felismerve ezt a veszélyt, a „Familiaris consortio” című dokumentumában arra buzdítja a keresztény családokat, hogy legyenek „missziós területek”, folytassanak párbeszédet a „távolakkal”, vállalva a testvériséget az önkéntes tevékenység és a részvétel által.

Ezért van szükség egy családi alkotmány létrehozására, hogy az állam szervezett csoportokkal folytasson párbeszédet, ne pedig egyes személyekkel, akik kapcsolataik összetettsége miatt könnyen úgy járhatnak, hogy pusztán adatként vagy alaktalan tömegként tartják őket számon. Ahogy a növény sem létezhet, ha nem gondozzák a magját, és nem követik figyelemmel a fejlődését, úgy az emberiség is elszegényedik és elhal, ha a család nem kíván tudatosan jó maggá lenni. A családi ima felébreszti ezt a tudatot, megerősíti és megszilárdítja a köteleket. Ne mondjuk, hogy „Nincs időm”, hiszen ha akarunk, tudunk időt szakítani bármire; azt se mondjuk, hogy „Mit tegyek? Szégyellem magam!”, elpirulunk talán a pornográf képek láttán, a csúnya vagy hazug beszéd hallatán?..

Bátorság, döntsünk! És ha családi keretek között nem lehetséges, próbáljuk meg a hozzánk közel állókkal: ahogy összejövünk a barátainkkal egy teára vagy egy termékbemutatóra, jöjjünk össze egy közös imára is: ez lesz a mi kis „utolsó vacsoránk”.

11. A nevelés folyamata

A nevelés emberi dolog. Ha úgy bánnánk egy kis állattal, mint egy kisgyermekkel, attól még nem válna belőle emberi lény. (Gondoljunk csak néhány pszichológus kísérleteire, akik megkíséreltek csimpánzokat arra tanítani, hogy mimikával kommunikáljanak, vagy az elefántokat arra, hogy képeket fessenek, az ecsetet az ormányukkal fogva!) Az állatok esetén mindig is betanításról, idomításról lesz szó, hiszen az esetlegesen elsajátított készségek önmagukban maradnak.

Ahhoz, hogy a kisember megvalósítsa magát, hogy kiegyensúlyozza az emberi természet ellentmondásait, szüksége van a nevelésre, hogy emberré váljon.

A nevelésnek szüksége van egy hosszú fejlődési folyamatra, ami folyamatos kölcsönhatásban és kölcsönös kommunikációban jelenik meg, és egy célja, szándéka van: segíteni a másikat a személyiséggé válásban. A fejlődés függ:

- a befektetett energiától
- a környezettől (ahogyan gazdagodom lelkileg)
- a szellemi és fizikai erőfeszítéstől

és követi magának az életnek a törvényeit: változás - körforgás - egyensúly - reakcióképesség.

A változtatások, a beavatkozások tehát szükségképpen szándékosak, hiszen minden ember a saját „lenni”-jéből a „kell lenni”-je felé törekszik. Ez a cél az állandó önmegvalósítás során érhető el, és újra meg újra megjelenik a szabadság állandó és megszenvedett visszaszerzésében, egyszerre erőfeszítésként és jutalomként. Éppen ezért minden nevelés egy ideálban fogalmazódik meg, ami magából az elérendő célból áll.

(Folyt. köv.)

Flora Bresciani Nicassio

Vasárnapi jegyzet

Sötétségen rést ütő Szent Lúcia

Főleg az északi népek számára lett fényhozó. Ott, ahol sok az év sötétségbe borult napja. Ahol több fényre van szükség. Lúcia neve ugyanis fényt jelent.

A mitológia Adonis-kertjében kellene keresnünk az ünnepéhez kötődő sarjasztott búza hagyományának eredetét, amely nálunk is szokás. A Gyermekjézus gyümölcse – mondják német tájon, s arról a „friss, zöld vetésről” van szó, amely tálkában sarjad Luca (Lúcia) napjától.

Ösmotívumok (természetkultuszok) kapcsolódnak össze, s válnak paraliturgikus gazdagodássá; a „zöldág” szimbólumában az életfa tartalma jelentkezik, amelynek jó gyümölcse az Aranyalma (Jézus), a paradicsomi rossz tudás fájának „veszejtő almája” helyett.

A IV. századi keresztény vértanú-szűz tisztelésének messzi századait keresve, Dante áll előttünk, akinek művében a „középkor minden szála összefutott”. A *Commedia* a lélek ösvényét fűrkészi. A bolyongó, látomásos poéta a Pokol egyik énekében „versel” Lúciáról. Számára a megvilágosodás ez a lány, amikor szembetegségével küszködik:

„Szent Hölgyl ül fönnyen, ki a szenvedésen,
amelyhez küldlek, oly száználma érez,
hogy rést ütött a zordon Végezésen.
Ezt kérve fordult Lúcia szívéhez.
s szólt: 'Segítségért eped egy híved lent:
rád bízom őt, ki annyi sebből vérez.'
Lúcia, ki gyűlöl minden kegyetlent,
jött, ahol ős Ráchelnak állt a szék...
s szólt: 'Beatrice, Isten büszkesége,
mért nem segített azt, ki úgy szeret,
miattad rá se néz a léha népre?
Nem hallod, amint sírva kesereg?
Nem látod, amint küzd a zord halállal
Hullámban, mely nagyobb mint tengerek!'''

A szemfájós Dante párhuzamai: a Szent Hölgyl, Lúcia, Ráchel azt az is jelzik, amelyek a XIV. század Itáliája, a politika és a transzcendens katolicizmus összefüggéseiben vannak jelen. A Hölgyl már elvont fogalom (Szent Szerellemé) válik. Ráchelt, Jákob második feleségét Jeremiás is fölidézi: sírjából sírás, keserves jajgatás hallatszik: „Ráchel siratja fiait, és nem akar vigasztalódni, hiszen már nincsenek többé.”

A babiloni fogság ideje ez, az őszanya elhurcolt gyermekei miatt kesereg. Firenze költő-fia talán arra gondolt, amire sok száz év elteltével a mi *Arany Jánosunk*, aki a bibliai asszony képét a hon megszemélyesítőjévé avatja a *Ráchel sirmában*. Az üldözött-száműzött Dante Ráchelre gondol, és a megvilágosodást keresi, benső látása tisztulását...

Manapság mégis a betlehemi gyermekgyilkosság az időszerűbb Máté evangéliumából, az az elfojtott síralom, amely egyre hallatszik: mi lesz az életfával?

A Pokol a Sas képében jeleníti meg Lúciát: a fényt. Egyre jobban kellene a dantei könyörgéshez fordulni a belső látásért, s a szentség jegyében szólnia vértanúról, akinek hajdan, a középkorban az esztergomi várhegyi főtemplom tornyában oltára állt, ahol a megholtakért mondtak misét. Ha felhangzik a gregorián „Örök világosságot adj nekik, Uram,” ki ne gondolna a fény, az élet folytatására, az új templomra.

A Legenda azt tartja, Lúcia szemét a hóhér tüvel szurkálta, megvakítani azonban nem tudta. A fényt nem lehet kioltani! A Lélek világosságát. És ebben rejlik a vértanú lány időszerűsége. A közélet, a politika, a magánélet tele van másokhoz való alkalmazkodással, véleményváltással. Mintha már nem lenne szükség szilárd álláspontra.

Nem hiányozhat a fény-lendület. A forgószeklek egyre kavarnak. Hogy állna így össe „az igazi dóm a felsőbb légkörökben, hogy a titoknak köntöse legyen?”

Török időkben maradt meg – déli vidékeinken először – a sarjasztott lucabúza; ferencesek szentelményként vitték a karácsonyi oltárra, s ki tudja, nem ismételtették-e híveiknek a fennmaradt mondatot, amelyet Lúcia az ítéletet kimondó római helytartónak válaszolt, aki elnémitással fenyegette: „Isten szolgálóinak sohasem hiányoznak a megfelelő szavak...”

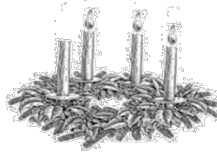
† Tóth Sándor

hírek információk

Családi gyertyagyújtás

Bevetetés

- + Szörnyű terhünk a bűn, bántja a lelket.
Bűnnel terhelt lélek hiú reményt kerget.
Bizalmunk csak te vagy, jószágos Istenünk,
Szövetséget ígérsz, hogyha hozzád térünk.

- A harmadik gyertya meggyújtása -

Részlet Jeremiás próféta könyvéből:

- + „Jönnek majd napok – mondja az Úr - amikor új szövetséget kötök népemmel. Szívükbe írom törvényeimet, és Istenük leszek, ők meg az én népem lesznek. Mindannyian ismerni fognak a legkisebttől a legnagyobbig, mivel megbocsátom gonoszságait, és vétkeikre többé nem emlékezem.”
- Jézus, te vagy Megváltónk. Új és örök szövetséget kötöttél velünk. Add, hogy mindig hűségesek maradjunk hozzád!
- Urunk Jézus, a hozzád való hűségünk erősítse meg családjunkban egymás között is a szeretetet és a békeséget!
- Jézus, te születésseddel megörvendeztetted a világot. Segíts, hogy karácsonykor mi is igazi örömet tudjunk szerezni egymásnak!
- + Most pedig imádkozzunk, hogy családjunk minden tagja lélekben megtisztulva várhassa karácsony örömét. Mi Atyánk...

Befejezés

- + Új világot gyújtasz, hogy helyesen lássuk,
Hol, hogyan keressük igaz boldogságunk.
E harmadik gyertya serkent, buzdít minket,
Hogy feléd fordítsuk szívünket, lelkünket.

A Szent Gellért Szeminárium papnövendékei az adventi időben különös módon is kapcsolatban akarnak maradni az egyházmegye közösségével. Advent I. vasárnapjától kezdődően várják a családok, közösségek, magánszemélyek, felnőttek és fiatalok imaszándékait, melyekért közösen imádkoznak minden nap. Az imaszándékokat az advent.kispapok@gmail.com e-mail címen, levélben a Szent Gellért Szeminárium postai címén (6720 Szeged, Dóm tér 5.), illetve a Szeminárium facebook oldalán üzenetben várják.

„Egy szívvel közösen” mottóval karácsonyi ajándékgyűjtést kezdeményeznek a Szent Gellért Szeminárium papnövendékei. A cél 100 ajándékcsoport összegyűjtése és eljuttatása olyan 6-14 éves gyerekeknek, akik nehéz körülmények között élnek és ünneplik a karácsonyt. Az első 11 ajándékot maguk a növendékek ajánlják fel. A kezdeményezéshez bárki csatlakozhat. December 15-ig várják a 2, 4 és 6 ezer forint értékű ajándékcsoportok felajánlását, melyeket a hitoktatók segítségével juttatnak el a címzettekhez. Jelentkezni a 20/220-6916-os telefonszámon vagy egyszivvelkozosen@gmail.com e-mail címen lehet.

Rorate, azaz adventi hajnali szentmisékre várják a Belvárosi Plébánia közösségének tagjait december 23-ig, hétfőtől szombatig fél 7 órakor a Székesegyházban. A hajnali misék mellett az esti misék változatlan időpontban, azaz 18 órakor kezdődnek.

A Szeged-Csanádi Egyházmegye Pasztorális Helynökségének munkatársai - a kórházlelkészeti szolgálatuk szándékához kapcsolódva - adventben minden hétköznap délben csendes imát tartanak a kórházban fekvő betegekért, hozzátartozóikért és az egészségügyben dolgozókért a Dómban. Mindenkit várnak, aki szeretne bekapcsolódni a közös imádságba.

Világhírű művészek közreműködésével újabb hangversenyek részesei lehetnek az érdeklődők a Filharmónia Magyarország virtuális koncerttermeiben. December 14-én, hétfőn 19 órától a pécsi Kodály Központból kerül sor online közvetítésre a Grammy-díjra jelölt Budapesti Fesztiválzenekar és Baráti Kristóf hegedűművész közreműködésével. Másnap, december 15-én szintén 19 órától a Vashegyi György vezette Orfeo Zenekar koncertjét közvetítik online a kaposvári Csiky Gergely Színházból. A műsorban Joseph Haydn: „Napszak-szimfóniák” című műve szerepel. A közvetítések a filharmonia.hu világhálós oldalon érhetők el.

A Székesegyház szentélyében december 15-23. között minden este öt órától felelevenedik a Szállást keres a Szent Család összejövetel hagyománya, melyre szeretettel várják a karácsonyra készülődő híveket.

A móravárosi Szent Kereszt templomban december 19-én, szombaton 16 órakor, az algyői Szent Anna templomban december 20-án, fél 9-kor gyűjtik meg közös imádság keretében a harmadik adventi gyertyát. Móravárosban az adventi időben kedden, szerdán és pénteken, az algyői templomban csütörtökön 7 órakor kezdődnek a hagyományos hajnali szentmisék.

Advent 4. vasárnapján, december 20-án az este 6 órakor kezdődő szentmisére érkezik meg Szegedre a „Betlehemi láng”, melyet egy cserkészcsapat tagjai visznek a Székesegyházba. Kondé Lajos pasztorális helynök, a Dóm plébánosa által celebrált szentmise keretében a „Betlehemi lángról” gyűjtik meg az adventi koszorú 4. gyertyáját.

Már megtekinthető a Szegedi Dóm Látogatóközpont közösségi oldalán ([facebook.com/szegedidomturizmus](https://www.facebook.com/szegedidomturizmus)) a *Nem lehet csoda nélkül élni* című Betlehem-készítő pályázat 61 alkotása. Hamarosan megkezdődik az online közönségzavazás is, melynek kategória-győztesei ajándékkal gazdagodnak. A legjobb művek készítői korosztályonként is díjazásban részesülnek, és minden résztvevő oklevelet kap. Amennyiben a járványügyi helyzet lehetővé teszi, a közeljövőben az intézmény kiállítóterében is látható lesz a tárlat anyaga.

Hamarosan újabb kiállítással, a *Magyar Betlehem 2020.* című tárlattal bővül a Szegedi Dóm Látogatóközpont virtuális tere. A pandémia miatt ugyanis csak online kiállítóterben láthatja a közönség a Kossuth-, Munkácsy- és Nívódíjas magyar képző- és iparművészek alkotásait. A „betlehemi-csodát” – többek között - Sonkodi Rita festőművész, Szabó András festő- és grafikusművész, Klígl Sándor szobrászművész, Simon András grafikusművész, valamint Szekeres Erzsébet képző- és textilművész alkotásain keresztül élhetik át az érdeklődők. A tárlat 2021. február 2-ig látható a [facebook.com/szegedidomturizmus](https://www.facebook.com/szegedidomturizmus) világhálós oldalon. A kiállítás anyagából album készül.

A Gál Ferenc Egyetemen a most lezárult keresztféléves központi felvételen a meghirdetett pedagógusképzésekre a már bent lévő hallgatói létszám 10%-át kitevő, a gazdasági képzésekre pedig további 5%-ot jelentő felvételizőt fogadnak. A Teológiai Kar februárban induló hitéleti szakjaira még január 20-ig várják a jelentkezőket a belső felvételi eljárás keretében.

Háromezeröttszáz szájaszkot adományozott a közelmúltban a Nemzeti Adó-és Vámhivatal a Szeged-Csanádi Egyházmegyei Karitásznak. A védőeszközöket egy kamionban találták a röszei határátkelőn. A megvizsgált, és megfelelő járványügyi engedélyekkel rendelkező maszkokból többek között a Csongrád-Csanád megyei hajléktalanok is kapnak majd.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László
Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,
Cserny Szilvia, Kozma Gábor,
Szeberényi Klára, † Tóth Sándor
Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.